

Arrest

nr. 179 929 van 21 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Iraaks staatsburger en een soenniet te zijn. U verklaart afkomstig te zijn van de stad Bagdad. U verbleef er achtereenvolgens in de wijken Al Khamsa, Al Rabiaah en Al Risalah.

In 2012 begon u als kapper te werken in de kapperszaak van A.J., een sjiitische vriend van u. Verschillende leden van de sjiitische militie Asaib Ahl Al Haq (kortweg Al Haq genaamd) waren er klant.

In maart 2015 kwamen drie Al Haq leden die tevens klanten bij jullie waren naar het kapsalon en vroegen u en uw vriend om zich bij hen aan te sluiten. Uw vriend vervoegde de sjiitische militie uit overtuiging en omdat hij tegen de soennieten en tegen IS wilde vechten. U daarentegen weigerde.

Twee à drie dagen later vernam u dat uw vriend werd gedood. Na de rouwplechtigheid deed u de kapperszaak opnieuw open.

Hierna kwamen leden van Al Haq opnieuw vragen om zich bij hen aan te sluiten en verweten u een bangerik te zijn. U durfde niet meteen te weigeren en vroeg hen twee dagen de tijd. Vervolgens vluchtte u naar uw vader in de wijk Al Shaab om vandaar Irak te verlaten.

Na ongeveer één maand onderweg te zijn geweest kwam u in België aan waar u op 26 mei 2015 een asielaanvraag indiende.

U legt volgende documenten neer: een identiteitskaart op uw naam, een nationaliteitsbewijs op uw naam, kopieën van twee woonstkaarten op naam van uw ouders en een enveloppe. Op uw gsm heeft u een foto van de eerste pagina van een paspoort op uw naam getoond.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er **geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat u een soenniet bent die tot maart 2015 in de Iraakse hoofdstad Bagdad heeft verbleven** (CGVS, p. 4). Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat **u weinig weet over de preciaire situatie van de soennieten sinds het uitbreken van het sektarisch geweld in 2006 en dat u hier allerminst doorleefd kan over vertellen.**

Wanneer u gevraagd wordt om te vertellen op welke manier uw leven als een soenniet veranderde vanaf het moment dat de Amerikanen Irak binnenvielen, komt u niet verder dan te stellen dat na de val van Saddam Hussein de situatie veranderd was, dat mensen elkaar vermoordden en dat u te klein was (CGVS, p. 9). Geconfronteerd met de vaststelling dat u toen ouder was dan 10 waardoor u zich toch iets moet herinneren, komt u weerom niet verder dan te stellen dat mensen elkaar afmaakten (CGVS, p. 9). Gevraagd wie wie vermoordde, antwoordt u dat het een gevecht was tussen het Al Mahdi leger en de Amerikanen (CGVS, p. 10).

Uit de objectief beschikbare informatie blijkt echter dat in 2006 sektarisch geweld uitbrak in Irak (zie administratief dossier). Wanneer gevraagd wordt om in detail te vertellen over de problemen tussen soennieten en sjiieten in uw wijk, antwoordt u enkel dat ze in het begin mensen vermoordden en dat ze daarna mensen uit hun huizen verdreven (CGVS, p. 10). Hierna werd gevraagd of u mensen kent die zo werden vermoord. U antwoordt hierop dat u niet weet over mensen in uw straat, maar dat er in uw wijk Al Risalah mensen werden verdreven (CGVS, p. 10). Aangespoord om hierover te vertellen, luidt uw antwoord als volgt: "sjiieten gingen soennieten verdrijven en moorden werden gepleegd door onbekenden" (CGVS, p. 10). Dit is opnieuw een allerminst gedetailleerd en doorleefd antwoord. Wanneer weerom wordt gevraagd of u soennieten kent die werden vermoord door sjiieten, geeft u uiteindelijk één naam, met name de vader van de familie S. (CGVS, p. 10). Van een soenniet die verklaart tot maart 2015 te hebben verbleven in de overwegend sjietische wijk Al Rissalah (CGVS, p. 5), mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij gedetailleerder en doorleefder kan vertellen over de problemen die soennieten er hebben gekend.

Ook wanneer u hierna wordt aangemoedigd om te vertellen over uw leven vanaf het moment dat de gevechten tussen soennieten en sjiieten begonnen tot nu toe, hervalt u in vage en algemene bewoordingen. U stelt namelijk dat soennieten die naar sjiietische wijken gaan worden gedood en vice versa en dat ze de wijken van elkaar niet mogen binnengaan (CGVS, p. 10). Vervolgens wordt opnieuw de nadruk gelegd om te vertellen over hoe u deze periode zelf heeft beleefd waarna u enkel stelt dat u de wijk en uw kapsalon niet kon verlaten om dat de situatie heel onveilig was (CGVS, p. 10). Wanneer u hierna wordt geconfronteerd met de vaststelling dat u in een sjiietische wijk woonde en hier dus meer moet over kunnen vertellen, drukt u zich andermaal erg algemeen uit door te stellen dat mensen wraak gingen nemen en dat als een sjiiet wordt gedood ze een soenniet gaan doden om wraak te nemen (CGVS, p. 10). Vervolgens wordt geopperd dat het problemen moet opleveren voor u, een soenniet, die in een sjiietische wijk woonde tijdens de conflicten tussen soennieten en sjiieten. U stelt echter dat u er geen problemen heeft gekend omdat u er alleen met uw moeder woonde (CGVS, p. 10).

Wanneer geopperd wordt dat u sneller problemen zou hebben omdat u alleen met uw moeder woonde aangezien er niemand was om u te beschermen, antwoordt u dat u in het begin heel jong was en stelt u dat men u daarna begon aan te spreken (CGVS, p. 10). Doorgevraagd naar deze problemen verwijst u naar de problemen die u verklaart te hebben gekend in 2015 wanneer de sjiietische militie Asaib Ahl Al Haq u benaderd zou hebben (CGVS, p. 10). Geconfronteerd met de vaststelling dat u voordien - met name gedurende het bijna 10 jaar durend sektarisch geweld – bijna geen probleem heeft gekend, antwoordt u dat dit komt omdat u zich niet veel verplaatste. U ging enkel van uw huis naar uw werk en andersom (CGVS, p. 11). Deze verklaring is gezien de omvang van het sektarisch geweld onwaarschijnlijk.

Hierna wordt u nogmaals gevraagd om in detail te vertellen wat er in uw wijk gebeurde met de andere soennieten. U stelt dat de weinige families die er in uw wijk woonden oude mannen of vrouwen telden die niet worden aangesproken (CGVS, p. 11). Ook stelt u dat enkel de jongeren worden aangesproken (CGVS, p. 11). Deze laatste verklaring indachtig, is het zeer vreemd dat u – een 21-jarige jongeman op het moment dat u Bagdad zou hebben verlaten – voor maart 2015 geen enkel probleem zou hebben gekend omwille van uw religie. Met deze vaststelling geconfronteerd, komt u niet verder dan te stellen dat u op het laatste toch problemen heeft gekend, dat u er ging wonen en experimenteerde met het leven (CGVS, p. 11).

In het geheel van bovenstaande verklaringen excelleert u in vaagheid. Van iemand – zeker van een soenniet – die verklaart tot maart 2015 in een overwegend sjiietische wijk in Bagdad te hebben gewoond, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij gedetailleerder en doorleefder kan vertellen over de situatie van de laatste 10 jaar in Bagdad.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat **er wordt vermoed dat u uw paspoort, het identiteitsdocument bij uitstek, bewust achterhoudt** voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden.

Zo beweert u dat uw paspoort in zee is gevallen wanneer u onderweg was van Turkije naar België (CGVS, p. 15). Anderzijds stelt u dat u de documenten die u in België neerlegt, niet zelf heeft meegenomen naar België maar dat u ze aan een vriend in Turkije heeft afgegeven die ze daarna naar u in België heeft gestuurd (CGVS, p. 15). De reden hiervoor was dat u bang was om deze documenten onderweg te verliezen (CGVS, p. 15). Geconfronteerd met de bemerking waarom u dan ook niet uw paspoort bij uw vriend in Turkije heeft achtergelaten, verklaart u dat u een document nodig had om verder te kunnen reizen (CGVS, p. 15). Deze verklaring wordt niet aanvaard. Immers, u bent op illegale wijze van Turkije naar België gereisd (CGVS, p. 15).

Omwille van deze verklaringen wordt vermoed dat u bewust uw paspoort achterhoudt.

De foto van een eerste pagina van een paspoort op uw naam die u op uw gsm getoond heeft (CGVS, p. 16 ; verklaring DVZ, punt 26A), kan hierop geen ander licht werpen. Immers, de authenticiteit ervan is niet na te gaan. Bovendien toont u slechts de eerste pagina waardoor het onmogelijk is na te gaan of er in- en uitreisstempels in uw paspoort staan die aantonen dat u de laatste jaren elders zou hebben verbleven.

De door u neergelegde identiteitskaart op uw naam en het nationaliteitsbewijs op uw naam kunnen evenmin aantonen waar u de laatste jaren heeft verbleven. Ze kunnen enkel uw identiteit en uw nationaliteit aantonen, hetgeen niet onmiddellijk betwist wordt.

Ook de kopieën van twee woonstkaarten op naam van uw ouders kunnen evenmin uw verblijfplaats(en) van de afgelopen jaren aantonen. Bovendien moet worden opgemerkt dat op de achterkant van de kopie van de woonstkaart op naam van uw vader het jaar "200" in Arabische cijfers gedrukt staat met daarachter ruimte voor één cijfer doch dat men er met pen het jaar 2011 van heeft gemaakt (zie document).

Volledigheidshalve moet worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Irak via corruptie en vervalsers,

Iraakse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

De neergelegde enveloppe toont louter aan dat u briefwisseling vanuit Turkije heeft ontvangen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft de laatste jaren voor uw komst naar België. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaatgeneraal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde recent verblijf in Bagdad kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u de laatste jaren voor uw komst naar België in Bagdad heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.

Betreffende uw vermeende problemen in 2015 met de sjiietische militie Asaib Ahl Al Haq moeten daarenboven nog volgende opmerkingen worden gemaakt die het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag verder bevestigen.

Vooreerst is het opmerkelijk dat u ten tijde van het sektarisch geweld als soenniet zou hebben gewerkt bij een sjiietische kapper in een overwegende sjiietische wijk (CGVS, p. 5, 7 & 8). Nog vreemder is de vaststelling dat leden van de sjiietische militie Asaib Ahl Al Haq klanten van u waren (CGVS, p. 18).

Overigens is het vreemd dat leden van de sjiietische militie Asaib Ahl Al Haq aan u vroegen om hen te vervoegen (CGVS, p. 18). Deze militie staat er immers om gekend om soennieten te vermoorden (zie administratief dossier). Uw verklaring hiervoor dat ze u reeds kenden van uw kindertijd (CGVS, p. 21), wordt niet aanvaard.

Daarenboven is het door u geschetste gedrag van uw vriend waarmee u samen in het kapsalon stond onwaarschijnlijk. Zo verklaart u dat hij – na één keer te zijn gevraagd door de militie Asaib Ahl Al Haq - uit overtuiging besloot om samen met hen te vechten in soennietische wijken om soennieten en IS-leden te doden (CGVS, p. 19). Dit is totaal niet verenigbaar met de vaststelling dat hij, tot op de dag dat Al Haq jullie vroegen zich bij hen aan te sluiten, samen met u – een soenniet en een vriend van hem – sinds 2012 een kapsalon openhield (CGVS, p. 7).

Tevens is het opmerkelijk dat u, gezien het sektarisch geweld door onder andere de militie Al Haq – na de dood van uw vriend en uw weigering om samen met Al Haq te gaan vechten - gewoon het kapsalon weer opendeed (CGVS, p. 18 & 19).

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielaanvraag ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat

de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “*Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*” van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Irakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiaire beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “*Position on Returns to Iraq*” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij

viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in

de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd heeft. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

“Hieronder zal worden uiteengezet dat de vage verklaringen betrekking hebben op contextuele zaken, en dat de verzoeker wel degelijk gedetailleerde en coherente verklaringen heeft afgelegd aangaande de feiten.

4.1.1. aangaande verklaring van soenniet zijnde

Het Commissariaat-generaal meent geen geloof te hechten aan de verklaringen van de verzoeker, soenniet zijnde, die tot in maart 2015 in Bagdad verbleef.

Het Commissariaat-generaal baseert zich op het feit dat verzoeker maar weinig kon meedelen over de precaire situatie van de soennieten sinds het sektarisch geweld en de situatie sinds de komst van de Amerikanen.

Dat verzoeker niet veel kan vertellen over de situatie van de soennieten op 10-jarige leeftijd is maar logisch. Het eeuwenoude conflict tussen de soennieten en sjiïeten is even gecompliceerd als vaag. De situatie van beide stromingen beschrijft verzoeker zoals elke 10-jarige het zou beschrijven. Namelijk ‘mensen vermoorden elkaar’ (CGVS p.9). Het meest aangrijpende voor verzoeker in 2003 was niet de val van Sadam Hussein of de inval van de Amerikanen, maar vooral de scheiding van zijn ouders. Zo verliet zijn vader zijn moeder voor een andere vrouw en stichtte een nieuw gezin.

4.1.2. aangaande het sektarisch geweld vanaf 2006

Het sektarisch geweld in Irak dat begon in 2006-2007 kon verzoeker niet gedetailleerd genoeg vertellen volgens het Commissariaat-generaal.

Een kleine kanttekening is wel dat verzoeker in 2006 amper 13 jaar oud was. Bijkomend is dat verzoeker bij zijn moeder woonde als enig kind. De vaagheid waarmee verzoeker antwoordde is toe te leggen aan zijn jeugdigheid in die tijd.

[...]

Het Commissariaat-generaal meent het onwaarschijnlijk te vinden dat verzoeker zo weinig problemen heeft gekend als soenniet zijnde en wonende in een sjiïtische wijk.

Verzoeker beseft goed dat zogenaamde problemen met de sjiïtische milities in de tijden van het sektarisch geweld in zijn voordeel zouden zijn. Alleen is verzoeker hier eerlijk over geweest en heeft hij alleen de gebeurtenissen vermeld die hem persoonlijk aangingen. Verzoeker is dan ook verbaasd dat het Commissariaat-generaal dit onwaarschijnlijk vindt.

Zoals het Commissariaat-generaal het voorbeeld van 7 miljoen inwoners van Bagdad aanhaalt als voorbeeld dat niet iedereen te maken krijgt met milities, heeft ook verzoeker tot kort voor zijn vertrek kunnen ontsnappen aan het geweld. Het heeft jammer genoeg niet mogen duren. Anders zou verzoeker zijn moeder en vrienden niet achter laten in Bagdad.

Verzoeker heeft zijn leven doorgebracht in een sjiïtische wijk waar velen hem beter kenden dan louter als soenniet zijnde. Niet iedereen is betrokken bij de haat en het geweld.

Verzoeker woonde alleen met zijn moeder en hield zich onder de radar. Er was ook geen aanleiding om verzoeker aan te spreken als jongeman zijnde. De problemen begonnen zich te op te stapelen toen verzoeker weigerde om zich vrijwillig aan te sluiten bij AAH. Toen zijn vriend dit wel deed en later dood teruggevonden werd, was de schrik groot bij verzoeker. Ook de militie liet hem niet gerust om de simpele reden dat verzoeker als voorbeeld dient te worden gezien.

4.1.3. aangaande de documenten van verzoeker

Het Commissariaat-generaal geeft een hele waslijst aan redenen waarom verzoeker niet in staat was zijn identiteit en voornamelijk zijn paspoort voor te leggen.

Dit is enorm contradictorisch gezien de documenten van Irakezen niet in aanmerking komen als bewijs. De Commissaris-generaal geeft hier keer op keer de corruptie als voorbeeld. Toch heeft verzoeker zijn originele identiteitskaart en originele nationaliteitskaart als bewijs voorgelegd.

Aangaande zijn paspoort verklaart verzoeker voor de zekerheid een kopie genomen te hebben van de eerste pagina, doch de originele achter gelaten te hebben. Verzoeker is via Turkije met een bootje naar

Griekenland gevaren en zo via de Balkan naar België. Op vraag van de smokkelaar liet hij zijn paspoort achterwege.

4.1.4. aangaande het kapsalon

Tenslotte twijfelt het Commissariaat-generaal aan verzoeker die na de dood van zijn vriend en na het bezoek van de milities toch het kapsalon verder open hield.

Verzoeker onderhield de zaak samen met zijn vriend. Na zijn dood en na de rouwplechtigheid kon verzoeker zich niet veroorloven om de zaak te sluiten. Verzoeker verklaart ook dat hij zich in het begin geen zorgen maakte. Zijn vriend sloot zich vrijwillig aan en bij verzoeker drongen ze niet aan.

Het is pas na zijn dood dat verzoeker verweten werd een 'bangerik' te zijn en dat de psychologische druk volgde. Toen verzoeker zich realiseerde hoe ernstig ze waren besloot hij te vertrekken. Als smoes vroeg verzoeker twee dagen bedenktijd. Het is door de naïviteit van verzoeker dat hij het kapsalon open hield in de hoop niet bedreigd te worden."

Vervolgens geeft verzoeker een uitgebreide uiteenzetting met betrekking tot de veiligheidssituatie in Bagdad. Hij vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS).

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een reeks artikels en informatie aangaande de veiligheidssituatie in Bagdad (stuk 2).

Per drager brengt verweerder op 29 november 2016 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 en het document "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota de volgende stukken neer: een schoolattest, zijn kieskaart, en bewijs van woonst en een voedselkaart (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij door de sjiitische militie Asaib Ahl al-Haq (hierna: AAH) wordt bedreigd. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering een soenniet te zijn die tot maart 2015 in Bagdad heeft verbleven gelet op zijn vage verklaringen over het sektarisch geweld in deze stad sinds 2006, (ii) wordt vermoed dat hij zijn paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asieliinstanties, (iii) de door hem voorgelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen, en (iv) de geloofwaardigheid van zijn asielerelaas ook op andere punten wordt aangetast.

Vooreerst kan verzoeker enerzijds worden gevolgd waar hij erop wijst dat hij ten tijde van het uitbreken van het sektarisch geweld in Bagdad slechts 10 à 13 jaar oud was en er redelijkerwijze van iemand die ten tijde van het uitbreken van dit sektarisch geweld slechts 10 à 13 jaar oud was niet kan worden verwacht dat deze bijna tien jaar later dit geweld op gedetailleerde wijze kan beschrijven en kaderen. Bovendien beschreef verzoeker tijdens zijn gehoor een aantal veiligheidsincidenten die voor zijn vertrek plaats hadden gevonden (gehoorverslag CGVS, p. 21-23) doch door de bestreden beslissing niet in

twijfel worden getrokken. De door verzoeker bijgebrachte stukken (rechtsplegingsdossier, stuk 9) ondersteunen bovendien zijn bewering recent voor zijn vertrek naar België in Bagdad te hebben verbleven.

Anderzijds dient vastgesteld dat het door verzoeker aangevoerde asielrelaas geenszins geloofwaardig is. Verzoeker stelt dat hij als soenniet sinds 2012 in het kapsalon van een sjiitische vriend van hem werkt waar ook leden van de sjiitische militie AAH kwamen. In maart 2015 zouden hij en zijn vriend in het kapsalon gevraagd zijn om lid te worden van AAH; zijn vriend stemde in en kwam om, verzoeker weigerde (zie verzoekschrift, p. 2). Vooreerst is het, gezien de situatie van sektarisch geweld sinds 2006 en de opflakking hiervan sinds de opkomst van IS, op zich reeds weinig geloofwaardig dat een sjiitische militie een soenniet zou dwingen om zich bij hen aan te sluiten. Dat dit *in casu* zou geschieden in het kapsalon van een sjiiet, die wél zou meevechten met AAH, waar verzoeker als soenniet reeds langer werkzaam was, maakt deze ongeloofwaardigheid des te groter. Nergens uit verzoekers verklaringen zou kunnen worden afgeleid waarom verzoeker plots zou worden gedwongen om zich als soenniet aan te sluiten bij een sjiitische militie en dan nog door mannen die reeds langer klant waren en hem dus reeds kenden (gehoorverslag CGVS, p. 18-19).

Bovendien verklaarde verzoeker dat hij na het overlijden van zijn vriend diens kapsalon heropende na de rouwperiode. Dat verzoeker als soenniet, die reeds onder druk werd gezet om zich bij de sjiitische militie AAH aan te sluiten, het kapsalon waar hij werd bedreigd op eigen initiatief opnieuw zou openen in een overwegend sjiitische wijk, is, mede gelet op het sektarisch geweld in Bagdad, ongeloofwaardig. In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker dat hij het zich niet kon veroorloven om de zaak te sluiten, doch hij laat na uiteen te zetten waarom dit het geval zou zijn geweest. Verder stelt hij dat hij na de rouwperiode voor zijn vriend door de militie werd bedreigd en dat hij toen twee dagen bedenktijd vroeg (gehoorverslag CGVS, p. 18), hetgeen op zich evenmin geloofwaardig is. Indien AAH verzoeker als soenniet effectief wilde inlijven en hij dit reeds eerder had geweigerd, kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat zij hem niet nog eens twee dagen langer de tijd en de kans geven om aan hen te ontsnappen.

Met betrekking tot verzoekers reisweg dient bovendien vastgesteld dat hij op de vraag tijdens zijn gehoor op het CGVS hoe hij de 10.000 dollar voor zijn reis heeft kunnen verzamelen, antwoordde dat hij hiervoor heeft gewerkt (gehoorverslag CGVS, p. 17). Wanneer wordt opgemerkt dat dit wel een heel groot bedrag is, voegt verzoeker er nog aan toe dat zijn vader ook heeft geholpen en dat deze zelf 5000 of 6000 dollar betaalde (gehoorverslag CGVS, .17). Redelijkerwijze kan echter worden verwacht dat verzoeker in zijn antwoord op de vraag hoe hij het geld voor zijn reis bijeen heeft gekregen meteen melding maakt van de hulp van zijn vader, zeker indien deze hulp meer dan de helft van het nodige bedrag betrof. Dat verzoeker eerst verklaarde enkel door eigen arbeid de nodige middelen bijeen te hebben gespaard, zet de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn reisweg op de helling. Het vermoeden ontstaat dat verzoeker reeds eerder of minstens op een andere wijze zijn reis naar Europa heeft gepland, hetgeen op zich weer verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Dit klemt des te meer daar omtrent zijn paspoort in de bestreden beslissing eerst terecht wordt gesteld als volgt: *“Zo beweert u dat uw paspoort in zee is gevallen wanneer u onderweg was van Turkije naar België (CGVS, p. 15). Anderzijds stelt u dat u de documenten die u in België neerlegt, niet zelf heeft meegenomen naar België maar dat u ze aan een vriend in Turkije heeft afgegeven die ze daarna naar u in België heeft gestuurd (CGVS, p. 15). De reden hiervoor was dat u bang was om deze documenten onderweg te verliezen (CGVS, p. 15). Geconfronteerd met de bemerking waarom u dan ook niet uw paspoort bij uw vriend in Turkije heeft achtergelaten, verklaart u dat u een document nodig had om verder te kunnen reizen (CGVS, p. 15). Deze verklaring wordt niet aanvaard. Immers, u bent op illegale wijze van Turkije naar België gereisd (CGVS, p. 15).”* De ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over zijn paspoort wordt nog vergroot door zijn uiteenzetting in onderhavig verzoekschrift, waar hij stelt dat hij op vraag van de smokkelaar zijn origineel paspoort in Turkije achterliet, terwijl hij op het CGVS verklaarde dat zijn paspoort in zee verloren ging.

De documenten die verzoeker ter terechtzitting neerlegt (rechtsplegingsdossier, stuk 9) zijn niet van aard de voorgaande vaststellingen te wijzigen. Zij betreffen immers enkel verzoekers nationaliteits- en identiteitsgegevens, die niet worden betwist. De bij het verzoekschrift gevoegde informatie (stuk 2) betreft slechts algemene informatie die geen betrekking heeft op verzoekers persoon, terwijl verzoeker zijn aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen en een verwijzing naar louter algemene informatie hiertoe niet volstaat.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker geciteerde (verzoekschrift, stuk 2), de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stuk 7) als de in het administratief dossier opgenomen (zie map 'Landeninformatie') informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak intengendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse

autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508

personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie (cf. document inzake vrijwillige terugkeer) hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er vorig jaar bijna 700 Irakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig december tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER